

Invigningen av ”The Children’s Meeting Place” på FN området i Nairobi, Kenya 19 - 20 September 2001.

RAPPORT OM MINA 9 DAGAR I AFRIKA

Jag och elva andra personer från Sverige (Strängnäs, Borlänge, Karlskrona, Södertälje och Åland) fick äran att följa med Globträdet 9 dagar (bilaga1) till Kenya, Afrika för att delta i invigningen av ”Children’s Meeting Place” på FN området i Nairobi. Innan jag börjar berätta om själva invigningen ska jag berätta om vad Globträdet är och varför just Globträdet blev utvald att leda denna invigning och arbetet med ”Children’s Meeting Place”.

Globträdets bakgrund

Globträdet är en politiskt och religiöst oberoende organisation som främjar mötet mellan barn/ungdomar och vuxna. Organisationen bildades 1982 och har idag bland annat flera utmärkelser från FN. (Se bilaga 2)

På världsmiljödagen den 5 juni 2000 tog Globträdet emot ett FN pris ”Global 500 Roll of Honour Award” som delades ut av UNEP (United Nations Environment Program) för deras arbete med barn och miljö. Globträdet jobbar med Barnets Rättigheter och Agenda21 även kallat BRA21 (Se bilaga 3). UNEP är det FN organ som tagit fram Agenda21. UNEP har hand om alla miljöfrågor. Ni förstå själva hur mycket jobb det finns när det gäller förbättring av miljön. Alla hav som förgiftas och skog som skördas. Det är bara två exempel på stora problem UNEP jobbar med.

Bakgrunden till invigningen av ”Children’s Meeting Place”

I februari i år blev Globträdet inbjudna av Habitat (UNCHS - United Nations Center for Human Settlements) att leda öppningsceremonin av ”The 18th Session on the Commission on Human Settlements” och skapandet av ett Framtidsskepp. Framtidsskeppet är ett evenemang där barn möts och får hjälp av vuxna att bygga sina visioner för framtiden. Det är många som kanske inte vet hur viktigt Habitat faktiskt är. Habitat jobbar med världens bosättningsfrågor. Dom har söker lösningar på många problem, men ett av deras största problem är människor som flyttar ifrån landsbygden in till storstäderna. Problemet är att storstan inte hinner ta hand om alla. ”The 18th Session on the Commission on Human Settlements” är ett möte där ministrar och ambassadörer från hela världen samlas för att diskutera hur man ska kunna lösa dessa problem som finns i alla FN:s 189 länder. Ni förstår själva hur svårt det är när 189 länder ska komma överens. Man kan bara jämför hur svårt det är att komma överens med sin familj. Nu pratar vi om att 189 familjer ska komma överens. Det var här på FN området som Kajsa Dahlström, ordförande i Globträdet kom på tanken om att ”det borde finnas en mötesplats för barn på FN”. Hon tyckte det var synd att ministrar och barn bara skulle kunna träffas under invigningar. Kajsas idé var att det skulle finnas en mötesplats där unga, gamla och ministrar kunde mötas.

Idén till ett ”Children’s Meeting Place” skickades till UNEP, Habitat, Unicef och den Svenska Ambassaden. Chefen för FN och UNEP Klaus Töpfer skickade ett svar att det var en utmärkt ide men att det skulle kosta alldeles för mycket pengar. Han sa också att det inte fanns någon plats.

Några månader senare åkte Kajsa tillbaka till Nairobi för att bygga ett Framtidsskepp tillsammans med 25 barn och vuxna från 5 olika kommuner i Sverige och 250 barn från olika stadsdelar i Nairobi. Det kom gatubarn, barn från slummen, barn som hade AIDS, barn som

var blinda och rika barn. Bygget ägde rum i Bomas som är en typ av kulturcentra ungefär som Skansen.

Man började diskutera hur man kunde skapa ett "Children's Meeting Place".

Det var då, Tore Brevik, informationschefen för UNEP, fick en idé om att man kunde ha ett träd som mötesplats. Fördelarna var många. Träd är vackert att se på, det tar ingen ny plats och det kostar inga pengar.

Några månader senare fick Globträdet svar från Klaus Töpfer: "Globetree is authorized to run a Children's Meeting Place on United Nations grounds and UNEP will dedicate a Tree to the children!" (Bilaga 4) Gissa om det blev livat på Globträdet.

Varför är det så viktigt med en plats på FN där barn och vuxna kan mötas?

Varför ska barnen ha en mötesplats på FN? Svaret på den frågan tycker jag är ganska självklar. Jag ska förklara lite hur FN fungerar. Varje FN plats har sin specialitet. I Nairobi, Kenya har dom miljöfrågor och bosättningsfrågor.

Det finns två FN organ Habitat och UNEP som jobbar nere i Nairobi. Dom diskuterar hur man ska kunna lösa olika miljöproblem och bosättningsfrågor. Frågor som angår barn lika mycket som det gäller vuxna. Innan barnen hade en mötesplats var det bara dem vuxna som tog beslut om barnens och världens framtid. Jag tror att man ibland glömmer bort att barn har massor av bra idéer och lösningar på problem. Det är därför det är så viktigt med en plats på FN där ministrar och politiker faktiskt lyssnar på vad barnen har att säga. Det är därför den här händelsen är historisk. Nu har barnen en plats på FN där de kan framföra sina problem till de som bestämmer i världen.

Invigningen av barnens mötesplats

Föreberedelser:

Ett jättestort barntoppmöte var planerat att hållas den 19-21 september i New York, UNGASS (United Nation Special Session On Children) där ministrar och statsmän från hela världen skulle samlas för att diskutera barnfrågor. UNGASS är en konferens där man diskuterar viktiga frågor angående barnkonventionen.

Invigningen av "Children's Meeting Place" i Nairobi skulle äga rum samtidigt som barntoppmötet i New York och det var meningen att det skulle vara ett brobygge på Internet mellan New York och Nairobi. Där skulle ministrar och statsmän på barntoppmötet se vilket arbete som faktiskt pågick nere på FN området i Nairobi, Kenya. Men barntoppmötet i New

York blev uppskjutet p.g.a. det hemska terrorattentatet som drabbade USA den 11 september. Det blev nästan bestämt att det inte heller skulle bli någon invigning i Nairobi p.g.a. attacken, FN gjorde bara ett undantag och det var att ha "Children's Meeting Place". Invigningen var inte bara prioriterad av FN utan invigningen var också historisk, det har aldrig funnits en mötesplats för barn på FN.

Några dagar innan invigningen samlades vi på vårt hotell YMCA för att diskutera saker som var viktiga. Vårt uppdrag var att beskriva varför vi ville ha en plats där barn och ungdomar kunde mötas och prata med ministrar och andra vuxna. Vi diskuterade och gjorde i ordning budskap som skulle hänga i trädet så att politiker och FN människor kunde ta del av barnens viktiga budskap.

Vi delade in oss i olika grupper: En **intervjegrupp**: som jobbade med att samla in och ta vara på barnens tankar som senare skulle bli "children's declaration" (bilaga 5) finns även på Globträdet's hemsida www.globetree.org. En **repetitionsgrupp**: där barnen och ungdomarna skulle kunna uttrycka sig med sång och dans, repetitionsgruppens uppgift var att hjälpa till. Repetitionsgruppen hade även en väldigt svår uppgift att lösa. Intresset för att föra fram sitt budskap med sång och dans var så stort att alla program skulle ungefär ta 6 timmar. Vi hade beräknat att programmen skulle ta högst 1 timme, så alla program fick skära ner så bara det allra viktigaste kom med i föreställningen, tack vare allt slit och pysslande med programmen blev det än succé. **Budskapsgrupp**: som skulle få upp alla barnens budskap i trädet. Trots att det fanns så otroligt mycket taggar i trädet klättrade barnen så högt upp som möjligt för att få sina budskap sedda. Det visade verkligen vilken vilja det fanns i barnen, att dem verkligen vill att vuxna skulle se/lyssna på deras budskap. Sedan hade vi en **ceremonigrupp**: som skulle ha hand om koordinationen av jord och vattenceremonin. En vattenceremoni går ut på att barn från varje land och region har med sig lite vatten från sin hemtrakt. I det här fallet skulle dem också ha med sig lite jord som man skulle ge till trädet. Man skulle gå fram en och en och lägga vattnet i Globträdet's speciella kristallglasskål som alltid är med under vattenceremonier.

Jorden placerade man bredvid skålen. Vi hade också en **scengrupp**: som jag ansvarade för! Den hade också hand om insamling av blommor. Jag har ett väldigt roligt minne därifrån som jag nog aldrig kommer att glömma. När Kajsa frågade vilka som ville vara med och plocka blommor så var det ingen som ville vara med. Men när Kajsa presenterade mig som huvudansvarig, en kille som ansvarig för blommor, såg man en skog av händer som växte fram, det var en helt fantastisk upplevelse.

FN området hade verkligen en vacker arkitektur och miljö. Stället var fullt med blommor och utsikt över en liten sjö. Hade jag valt någonstans att bo i Nairobi hade varit där. Det här var första gången jag hade varit arbetsledare för en grupp och jag hade inga instruktioner om hur jag skulle jobba. Först tänkte jag det här går inte, men när jag såg på mina engagerade arbetskompisar intalade jag mig själv "Det här är ingen match" Vi började med att ta lite här och där men lite senare sprang all runt och klippt blommor. Så jag fick samla alla och säga ta blommer men inte alla. Det var en kul upplevelse att gå och diskutera med Afrikaner, det var framförallt väldigt spännande att prata med en person som hade en helt annan kultur. Vi fick ihop väldigt mycket fina blommor som vi kunde använda till ceremonin. Jag minns också hur vissa klättrade jättehögt upp i träd för att få tag på blommor, jag blev väldigt imponerad av deras teknik att ta sig upp för träden.

Vi hade även en **dokumentationsgrupp**: som fotade och filmade. Jag var en av dem som var med i den gruppen. Gissa om det var jobbigt.

Invigningen

Det var totalt över 250 barn och ungdomar från Etiopien, Tanzania, Uganda, Kenya, Finland och Sverige som deltog i invigningen. När vi hade hängt upp barnens viktiga budskap i trädet började invigningen. Först började barnen att dansa och sjunga, det var helt fantastiskt vilken rytm, vilken känsla för musiken. När jag stod och dokumenterade började det verkligen rycka i benen. När alla barn var klara med sina framträdanden var det bara en grupp kvar Sverigegruppen. Vi hade funderat ett tag på vad vi skulle göra men efter ett tag blev det små grodorna som blev väldigt omtyckt. Efter det var det dags för jord och vattenceremonin. När alla barn kommit fram och lämnat vatten och jord var det dags för Klaus Töpfer. Han fick vattnet från en svensk flicka som hade traditionellt svensk folkdräkt på sig och jorden från en blind pojke som kom från Kenya. Han var faktiskt ganska lik Ray Charles i sina svarta glasögon. När Klaus Töpfer hade vattnet och jorden i sin hand höll han ett mycket varmt tal:

"It's really a pleasure for United Nations to make this gift to you children. This is your tree! Use it!" Efter det kom invigningens höjdpunkt när Klas Töpfer hällde vattnet och jorden på trädet rötter.

Kajsa tackade sedan Klaus Töpfer och hela FN för att ha fått äran att leda invigningen och arbetet med "Children's Meeting Place"

Mötet under Trädet

Efter invigningsceremonin det började vi diskutera vad som skulle hända med Trädet, kommer vi att ha flera träd ute i världen. Sedan samlade vi också in barnens budskap som dem hade fått skriva ner på ett papper som senare skulle bli "Children's declaration"

Mitt i allt kom det en storyteller som berättade en saga om en Krokodil och en harre som blev väldigt omtyckt. Han levde sig verkligen in i sin berättelse.

Sedan fick jag höra att storytellers hade samma funktioner som lärare en gång i tiden. Jag lärde mig mycket av vad han sa. Framförallt moralfrågor tog han upp. Det skulle var kul och se om man kunde ha en storyteller i en moder skola.

Efter detta hade vi olika arbetsgrupper som jobbade med att få in barnens budskap som senare skulle bli "Children's declaration". UNEP:s presschef Tore Bredvik hade ett väldigt intressant tal. Han pratade om att man hur viktigt det var att ta hand om miljön och att inte förstöra för mycket skog. Han pratade även om att om man verkligen vill bli något så kan man det. Vill man bli pilot så kan man bli pilot. Man ska inte bry sig om vad andra säger. Man ska tro på sig själv.

Avslutning:

På avslutningsdagen höll Daniel Biau (näst högsta chefen för Habitat) ett tal till barnen. Denise Shepherd-Johnson (Chief programme Communication and Participation UNICEF) höll också ett tal.

Slutligen talade den Svenska Ambassadören Inga Björk-Klevby och tackade barnen för deras deltagande i detta viktiga uppdrag att skapa en bättre framtid.

Ambassadören läste även upp hälsningar från Drottning Silvia (bilaga 6), Statsminister Göran Persson (bilaga 7), Sveriges ambassadör i USA Jan Eliasson, Sveriges miljöminister Kjell Larsson, guvernören på Åland/Finland Peter Lindback och Astronauten Loren Acton. Det var lite roligt med avslutningen för när Inga Björk-Klevby var klar med sitt tal och hade läst alla hälsningar kom det en person springande över FN:s gräsmattor och gav ett papper till henne. Vad kan det vara tänkte jag. Plötsligt såg man hur hela Inga Björk-Klevby lyste upp. Det var nämligen en hälsning från Drottningen Silvia. Vi det här tillfället älskade jag monarkin i Sverige!

Ordförande i Globträdet, Kajsa Dahlström avslutade med att tacka alla som hjälpt till och deltagit i invigningen och ett speciellt tack gick till Klaus Töpfer för att ha gett Globträdet äran att genomföra invigningen och ledda jobbet med "The Children's Meeting Place" på FN. Vi fick en varm hälsning från FN:s Generalsekreterare Kofi Annan "It gives me great pleasure to join you in celebrating the inauguration of a Children's Meeting Place at the United Nations Office in Nairobi" (bilaga 8).

Det var många tankar som var fina och skrämmande som kom fram under mötet med alla barn som var med. Många budskap handlade om miljön. Hugg inte ner träd, kasta inte skräp i haven, förgifta inte luften och andra viktiga saker som inte bara är viktiga för barn utan för hela mänskligheten. Vi kan leva utan datorer och mikrovågsugnar men vi kan inte leva utan vatten. Barnen skrev också mycket om att det var svårt att gå i skolan samtidigt som man jobbade. Dem skrev också att Victoriasjön höll på att bli förgiftad, att man måste gå väldigt långa sträckor för att få lite vatten. Att lärarna inte skulle slå dem så hårt i skolan.

Jag fick många nya perspektiv på saker i mitt vardagsliv. Saker man inte tänker på, som att man behöver bara gå till köket för att få vatten, man behöver inte vara rädd för att gå i skolan. Den här resan kommer jag att minnas hela mitt liv. Resan har verkligen förändrat mitt sett att se på människor. Jag har ett väldigt starkt minne från en skola som låg i slummen. Sai Amoboseli heter skolan, vi kom dit med vår rostiga YMCA buss och blev bemötta av en lärare från skolan. Han hette Moses och skulle guida oss runt i området och lite senare gå in i en skola. Jag hade fått den bilden av slummen att alla barn och vuxna skulle komma och tugga och hänga och slita i mina kläder men det var inte alls så. Det måste ha varit media som gett mig en sådan felaktig bild av slummen. Området var täckt med damm och alla hus var byggda med grå plåttak. När vi kom in i skolan var det som om all grå tillvaro förvandlades till en regnbåge. I ett klassrum med så många elever som inte hade bänkar att sitta, inga papper fanns det så otroligt mycket glädje. Det var helt fantastiskt! Hur kunde dom ha så kul som inte hade något att arbeta med och vi som sitter med våra datorer tycka att skolan är

tråkigt, något stämde inte. I klassrummet spelade och dansade barnen för oss och senare fick även vi spela upp vår dans.

Det var små grodorna som vi rockade loss till där inne och efter andra gången ville alla barn vara med och dansa, så vi gjorde en väldigt stor ring och började dansa så att plåttaket gungade. Vi hann också med att åka på en safari med Sverigegruppen. Det var 5 timmars bilresa och vägen dit var nog den sämsta väg jag åkte på. Men det var också bra för det var då jag förstod att jag var i Afrika. Nåväl efter en ganska oskön bilresa var vi framme. Vi skulle övernatta mitt ute i bushen, det skulle bli väldigt spännande samtidigt som det var lite skrämmande. Min dröm på safarin var att se vilda lejon. Jag ville inte se dumma gnuer eller galna zebbor. Jag ville se Lejon. Vad hände första dan? Allt vi såg var bara dom där korkade gnuerna och zebborna. När jag gick och la mig var jag väldigt frustrerad. Jag minns att jag tänkte: får jag inte se några Lejon imorgon kan jag lika gärna stanna kvar i Afrika tills jag får syn på några Lejon, det var väldigt tur att vi fick syn på Lejon. Jag tror inte att morsan och farsan hade uppskattat det beslutet. Efter frukosten fortsatte safarin. Plötsligt såg vi en samling bilar som var en dryg kilometer bort. Vi förstod att det var något attraktivt djur eftersom det var så många bilar. När vi kom fram såg vi att det var ett Lejon. Det var det en helt fantastisk syn. Drömmen om att se vilda Lejon var uppfylld. Det var en Lejonhanne som låg och gnagde på ett antilopben. På något konstigt sätt kändes det som man satt och kollade på tv. Det var helt överkligt, ett vilt Lejon 2 meter ifrån mig. Så småningom började man förstå att det var ett riktiga Lejon man såg. Vi besökte också en vanlig bondgård i Kenya. Vi blev dithjudna av ms.Moura's svärmor. Ms.Moura är en person som hjälper Globträdet med att bl.a. fick sponsorer. Dem hade lagat jättemycket mat åt oss. Jag började genast tänka på mina besök hos min farmor där man också äter så otroligt mycket. Det fanns verkligen allting på matbordet. Sedan gick vi runt och kollade hur dem bodde. Vi gick även runt på majsfälten. Det var en överklig känsla. En person som var med Sverigegruppen sa att det känns som att sitta i en kamera. Det var en väldigt bra beskrivning av den känsla man fick där nere. När det började bli mörkt tänd vi en eld och satt och diskuterade massa saker. Slutligen sa vi adjö till alla och åkte hem. Det var en bra avslutning på en helt underbar resa.

Children's declaration finns som (bilaga8)

Mer om invigningen och Globträdet finns på hemsidan: www.globetree.org.

Jag vill bara säga ett stort tack till min rektor på Täljegymnasiet Inga-Lill Håkansson, utan dig hade jag missat alla dessa upplevelser.